

L'IGUALADÍ

ÈPOCA VIII

PORTANTVEU SETMANAL D'ESQUERRA REPUBLICANA

Núm. III

IGUALADA, 29 D'ABRIL DE 1933

La Pasqua del Treball

De totes les festes i festetes que amb tanta prodigalitat es celebren, solament dues tenen la nostra predilecció, la nostra fervorosa adhesió: la festa de la República i la del Treball. El 14 d'Abril i el 1er de Maig.

De les altres no en volem res més que allò que ens permeten de merescut repòs. Són festes interessades que menen a l'esclavatge de l'esperit i nosaltres l'esperit, el volem lliure, venturós, no aclofat, resignat com el religiós, ni satisfet, estantís com el burgès, sinó inquiet, dinàmic com són els obrers.

D'aquí la nostra simpatia per la Festa del Treball perquè al revés de les altres no és per contemplar, no és per descansar, sinó per avançar, per a significar en l'ordre social noves millores que tendeixin a satisfer les necessitats dels què treballant, produint, creant riquesa, els manca de tot ço que més indispensable es fa per a portar una existència digna i bella.

El dolorós record de les víctimes de Xicago, la vaga tèxtil de l'any 1902, la protesta del poble de 1909; tot aquest balanç tràgic que plana com llosa de plom damunt els treballadors, no havia pogut aconseguir que la poruga burgesia es decidís a donar les vuit hores, ni el reconeixement de la Festa del Treball. Va ésser la República, la que sense vessament de sang reivindicà la memòria, tot el generós delit de millorament social d'aquells treballadors, declarant el 1er de maig festa nacional.

El poruguisme burgès va cedir i ja no podrà fer desaparèixer aquesta millora que marca una fita històrica dins el progrés social de nostre temps, i dóna a Espanya categoria de poble lliure.

Dilluns vinent, doncs, al celebrar la gran diada, s'ha de tenir compte en marxar de la rutina estrafalària i fer-ne un dia de profit, ja que la República és la seva millor garantia i salvaguarda.

Carta de Barcelona

Obrerisme

Deixem de banda el tema electoral tan girat i regirat amb classificacions de grups i combinacions de números, per a assentar solament una afirmació transcendental: el guany de la República en poblacions on tenia la seva seu el monarquisme acomodatic i el caciquisme criminal. I, dit això, que els adversaris del Govern treguin totes les conseqüències que vulguin.

Deixem de banda, doncs, aquest tema, per tal de tractar-ne un altre, igualment actual, però de més importància. I m'endinso en ell amb tota la responsabilitat per la meua modesta signatura.

La tàctica directiva de l'obrerisme barceloní portada a cap aquests

dies i que culmina, avui dimarts, amb la vaga dels serveis de transports és per a desacreditar uns directòrs i una organització i fer-los indesitjables i incapaços per tota la vida. Mai no s'ha vist enlloc un desencert tan monstruós per a defensar una causa. O són imbècils o massa vius. En qualssevol dels cassos, és precis que restin desqualificats.

Proves: tria d'un moment de crisi completament inoportú per plantejar una vaga de millorament: impopularitat de la vaga: dissidències dins el camp obrerista: situació política actual d'afiançament d'un règim: violència innecessària en els mitjans de lluita: desorientació completa en els fins.

Evidentment: cal acabar amb el caciquisme i amb el pistolerisme. Ambdues repugnants xacres, són incompatibles amb la República i civilització. Ni coaccions ni carrers xops de sang obrera; germana.

Un moviment vaguístic en aquestes condicions és fatal que tingui el fracàs per epíleg. I ara vénen les conseqüències: descrèdit d'una organització; uns quants germans obrers morts: jornals perduts sense profit: creació d'ambient contrari a les reivindicacions obreristes: total: un pas enrera.

Aquesta és la realitat nua i crua que em veig obligat a consignar amb dolor, a despit de que totes les meves simpaties van al camp obrerista, per damunt de totes les polítiques.

El què està succeint no és cap revolució social ni cap assaig de revolució social; és una estupidesa que mena directament, quant menys, a un ambient propici a la dictadura del sabre i del grilló.

Es de dordre aquesta tàctica dement o criminal en uns moments en què la bona doctrina de les reivindicacions obreres es va imposant quasi bé sola, va evolucionant de tal manera que s'endevina el seu esclat per a un temps no molt llunyà.

I és de dordre també que uns quants incapaços o fèrbols directors, emparats en una causa noble i fiats en la coacció que significa esgrimir «Stars» i «Parabel-lums», intentin, sense lograr-ho, fer malbé aquesta enorme, sana i intel·ligent massa d'obrers, fent-los servir de carn de canó i d'escambell per a abastar concupiscències inconfessables.

Sense aquests aventurers també passariem. I no sols passariem sinó que hi guanyariem. El proletariat català necessita una altra organització més intel·ligent, una altra orientació més sana, una altra direcció més conseqüent. És precis i indispensable que la direcció, orientació i organització del nostre obrerisme es trobi en mans d'hommes preparats i de fe, coneixedors del moviment internacional proletari, bons tàctics de l'evolució de l'obrer i que sàpiguen preparar-se per a recullir l'herència del capitalisme burgès, finalitat que hom endevina ha d'obtenir més o menys pròximament el treballador.

Joan Camps.

DE COL·LABORACIÓ

Les cíviques femenines

Des de què el Parlament espanyol ha reconegut els drets polítics de la dona, amb aquell ample esperit generós i cordialíssim, característic dels homes que vivim de cara al món, els universalistes, hem vist com les forces reaccionàries agressives i enemigues del progrés humà, es conglomeren formant un bloc compacte, contra tot el què signifiqui liquidar privilegis tradicionals.

Ja avui estem veient com la concessió del vot a les dones sense restriccions, està motivant la formació de grans nuclis amb el nom de Cívica femenina, que exhibeixen com a base de la seva existència, la defensa del clericalisme més baix i repugnant.

Fins fa poc, que les dones capricioses que avui militen en aquestes cíviques no solien preocupar-se gaire, per no dir gens, del moviment espiritual del poble. Elles, pogueant

visitar diàriament els capellans de la parròquia, els frares o qualsevol ordre d'ambaixadors del Papa ja estaven satisfetes. Però l'haver dissolt els seus enyorats pares espirituals i corporals, els jesuïtes que gaudien de certa fama entre les beates, s'han enfurismat i volen fer pagar car tal atreviment dels homes de la República.

S'han organitzat grups d'oradores, que han après de memòria, els sermons que els feien des de la trona, (els pares) i els reciten com una mena d'animalons exòtics que tenen en certes cases aristocràtiques i que acostumen a fer la cantarella des de la gàbia.

A casa nostra, que és una ciutat que té conquerit un cert prestigi entre l'element reaccionari, perquè totes les agrupacions fundades, d'ordre confessional, arrelant i creixent amb